

Naziv originala:
Sidney Sheldon's
MISTRESS OF THE GAME
Tilly Bagshawe

Copyright © 2009 by Sheldon Family Limited Partnership, successor
to the rights and interests of Sidney Sheldon. All rights reserved.
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2009

ISBN 978-86-7710-460-3

SIDNI ŠELDON

I TILI BAGŠO

GOSPODARICA IGRE

Prevela Ljiljana Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Za Aleksandru Šeldon,
sa ljubavlju i zahvalnošću*

Prolog

Leksi Templton, obučena u raskošnu venčanicu, sedela je na krevetu u sobi koja je nekada pripadala njenoj prababi. Dok je zurila u pismo, stiskajući papir uzdrhtalim rukama, mozak joj je ubrzano radio.

Hajde, razmišljaj! Nemaš mnogo vremena.

Šta bi Kejt Blekvel uradila?

U četrdeset prvoj godini života Leksi Templton je i dalje božanstveno izgledala. U njenoj blistavoj plavoj kosi nije bilo nijedne sede vlasi, a na njenoj vitkoj prefinjenoj figuri nisu se nazirali znaci nedavne trudnoće. Leksi se zaklela da će pre venčanja vratiti svoju ubitačnu liniju kako bi mogla dostojno da nosi starinsku *monik lilije* venčanicu satkanu od slapova besprekorno bele čipke. I održala je svoje obećanje.

Tog dana, uoči venčanog obreda, stotinak gostiju koji su se okupili u rezidenciji Sedar Hil u Mejnu, na legendarnom posedu porodice Blekvel, zanemeli su od čuda kada se Leksi Templton pojavila na travnjaku, držeći svog oca podruku. Svi su istog časa pomislili na Lepoticu i Zver. Leksin otac Piter Templton, koji je nekada bio ugledni psihijatar i jedan od najpoželjnijih njujorških neženja, već je posustajao pod bremenom godina. Krhak i povijen od starosti i tuge, Piter Templton je poveo svoju prelepu kćer ka oltaru prekrivenom ružama.

Pomislio je: *Sada mogu da napustim ovaj svet i da se pridružim mojoj miloj Aleksandri. Naša devojčica je konačno srećna.*

I bio je u pravu. Leksi Templton je tog dana *zaista* blistala od sreće. Udavala se za muškarca koga je iskreno volela i bila je okružena svojom porodicom i prijateljima. Nedostajala je samo jedna osoba. *On* nikada

više neće prisustvovati njenim poredama. I nikad se više neće radovati njenim porazima. Njegov i Leksin život su još od samog rođenja bili tesno isprepleteni, poput korenja nekog džinovskog stabla. Ali on je otišao na mesto sa koga nije bilo povratka. Uprkos svemu što se desilo, i dalje joj je nedostajao.

Možeš li da me vidiš, dragi moj Makse? Da li me posmatraš odozgo? I da li ti je žao?

Osetila je blago probadanje u grudima, ali je tada skrenula pogled ka svom budućem suprugu, i njena seta se raspršila kao dim. Sve će biti savršeno. Biće to čist kliše. Venčanje kao iz bajke. Najsrećniji dan njenog života.

Predsednik Sjedinjenih Država nije mogao da se pojavi zbog nekog ratnog problemčića na Bliskom istoku, ali je uputio srdačan telegram koji je Leksin brat Robi pročitao pred zvanicama dok su mladenci seklili tortu. Svi ostali su, naravno, došli. Industrijski magnati, premijeri vlada, kraljevi i filmske zvezde. Kao žena koja je stajala na čelu moćne poslovne imperije *Kruger-Brent limitid*, Leksi Templton je pripadala samom vrhu američkog plemstva. Izgledala je kao kraljica zato što je to i bila. Imala je sve ono o čemu su obični smrtnici mogli samo da sanjaju: vanserijsku lepotu, ogromno bogatstvo i moć koja je sezala na sve četiri strane sveta. A sada je, zahvaljujući svom novom suprugu, dobila i ljubav.

Ali, Leksi je imala i neprijatelje. Moćne neprijatelje. A jedan od njih je bio rešen da je uništi, čak i iz groba.

Ponovo je pročitala pismo.

Znam šta si uradila. Znam sve.

Obruč se stezao oko nje. Mogla je da oseti kako joj se strah zgrušava u stomaku, kao pokvareno mleko.

Mora postojati neki izlaz. Uvek postoji izlaz. Neću otići u zatvor. Neću izgubiti Kruger-Brent, ni svoju porodicu. Hajde, razmišljaj!

Nekoliko sati ranije guverner savezne države Mejn je pred zvanicama održao govor u njenu čast.

„... izuzetna žena iz jednako izuzetne porodice. Svi smo nebrojeno puta imali prilike da se uverimo u njenu hrabrost i čestitost. Njen duh i njena odlučnost, njeno poštenje i poslovne sposobnosti...“

Poštenje? Kad bi samo znali pravu istinu!

„... predstavljaju neizostavne detalje njenog javnog imidža. Ali, mi smo se danas okupili ovde zbog nečeg lepšeg i intimnijeg. Došli smo da proslavimo jednu sasvim privatnu radost i sasvim privatnu ljubav. Ljubav koju Leksi, kao što svi dobro znamo, i te kako zaslužuje.“

Niko od vas me stvarno ne poznaje, razmišljala je Leksi. Čak ni moj muž. Ja ne zaslužujem njegovu ljubav. Ali sam se pošteno izborila za nju i neka sam prokleta ako nekome dopustim da mi je oduzme. A pogotovo tebi.

Većina gostiju je već napustila prijem. Leksin brat Robi i njegov partner su i dalje bili u prizemlju, zajedno sa Leksinom kćerkicom Maksin i dadiljom. Mladoženja će uskoro krenuti u potragu za njom. Kucnuo je čas da krenu na medeni mesec.

Kucnuo je čas...

Leksi Templton priđe prozoru. Iza besprekorno uređenih travnjaka rezidencije Sedar Hil nazirali su se šćućureni beli krovovi Dark Harbora i ogromno mračno zamišljeno more. Uspenušala voda je te večeri delovala neobično zloslutno.

Samo je pitanje vremena. Jednog dana će se podići veliki talas i proгутati čitavo ostrvo. Kao da ništa od ovoga nikada nije postojalo.

Dvojica muškaraca u odelima izađoše iz automobila i krenuše ka kapiji. Još pre nego što su izvadili svoje značke, Leksi Templton je znala ko su oni. Bilo je baš onako kao što je stajalo u pismu. *Policija je već na putu. Ovog puta ti nema izlaza, Aleksandra.*

Osetila je kako je suze peckaju u očima. U ušima joj je odzvanjao zluradi osvetnički glas njene upokojene tetke Iv, kao da je bila pored nje. Da li je Iv bila u pravu? Da li je to stvarno bio kraj igre? Nakon svega što je preturila preko glave? Nakon toliko borbe? Prisetila se pesme Dilana Tomasa koju je nekada davno naučila u školi: „Ne dopusti da tiho odeš u tu blaženu noć. Dok svetlost zamire, pokaži svoj bes, pokaži svoju moć.“

Naravno da ću pokazati svoj bes, pomislila je. Neću dopustiti toj matoroj veštici da me porazi bez borbe.

Policajci su već prošli kroz kapiju. Još malo pa će joj zakucati na vrata.

Leksi Templton duboku udahnu i krenu ka prizemlju da ih dočeka.

PRVA KNJIGA

Prvo poglavlje

Dark Harbor, Mejn, 1984.

Deni Koreti je, obuzet naletom vrtoglavice, zurio kroz granje ispod koga se tiskalo mnoštvo ljudi.

„Da mi je samo znati šta, do đavola, tražimo ovdje?“

Zatvorio je oči i još čvršće stegao granu prastarog tisovog stabla, trudeći se da se, zajedno sa svojim fotoaparatom, zakloni iza guste krošnje.

„Pokušavamo da zaradimo kintu, eto šta!“, uzbuđeno prošapta njegov ortak. „Gledaj, eno je!“

„Gde?“

Deni Koreti skrenu pogled u stranu i uperi zum sočivo ka figuri koja se nalazila u samom središtu pogrebne povorke. Žena je, od glave do pete, bila prekrivena ogrtačem od crne čipke koji je skrivao besprekorno skrojen *dior* kostim. Sa te udaljenosti, lice joj je bilo praktično neprepoznatljivo. Mogla je da bude bilo ko. Ali *nije bila* bilo ko.

„Zezaš me?“ Deni Koreti se namršti. Crkveno dvorište je zlokobno zjapilo u dubini, a prastari grobovi su se izdizali i spuštali poput konjića na nekom avetnom ringišpilu. „Ne vidim ništa živo. Otkud znamo da je to *ona*? Ispod tolike čipke, mogao bi da bude i Džoni Karson!“

Njegov ortak se obesno isceri. „Malo sutra, sa takvim dupetom! To je sigurno ona.“

U krošnji sa leve strane se začu zujanje i kliktanje rivalskog fotoaparata. Deni na brzinu podesi zum i poče da škljoca.

Hajde, srce. Osmehni se tatici. Hajde, samo jednom.

Prvi fotograf koji bi uspeo da uslika lice Iv Blekvel i da ga iznese na tržište mogao bi da se ovaj za najmanje sto hiljadarki. A onaj ko bi bio dovoljno vešt da uhvati i njen nabrekli stomačić mogao je da očekuje bar duplo više.

Dvesta hiljadarki, bato!

Naravno, to je bila sitna kinta za porodicu koja je nasledila multimilijarderski *Kruger-Brent limitid*, dijamantsku imperiju oko koje se razvio ogroman multinacionalni konglomerat koji je Blekvelove učinio najbogatijim ljudima u Americi, ali je ta svota za Denija Koretija predstavljala pravo bogatstvo. Deni i njegov prijatelj paparaco su se uspen-trali na to drvo u dvorištu crkve svetog Stefana upravo zbog Blekvelovih koji su se tog hladnog februarskog jutra okupili na tom mestu kako bi sahranili svoju matronu, Kejt Blekvel, koja je dostojanstveno ispuštala dušu u podmakloj starosti, u devedeset drugoj godini.

Pogledaj ih samo! Sjatali su se oko njenog leša kao roj debelih zunzara! Odvratno!

Obuzet novim naletom mučnine, Deni natera sebe da ne razmišlja o tome, baš kao ni o bolu koji mu je sevao kroz leđa jer je punih šest sati visio na tom drvetu. Iz dubine duše je žudeo da malo razgiba udove, ali se nije usuđivao da pomeri nijedan mišić kako ljudi iz *Kruger-Brentovog* obezbeđenja ne bi otkrili njegovo prisustvo. Dok je posmatrao kako ti mrki bivši marinci obučeni u crna odela paradiraju po rubovima groblja, prislanjajući prangije uz mišićava prsa, u njemu se ponovo probudi strah. Čisto je sumnjao da ih je pokojna Kejt Blekvel unajmila zbog dobrog smisla za humor.

Sve će biti u redu. Samo okini snimak i briši odatle. Hajde, Iv, dušo! Kaži ptičica!

Deni Koreti nije bio rođen za takve poslove. Sa visinom od skoro metar i devedeset, neprirodno dugim nogama, upadljivom gustom prosedom kosom i preplanulim italijanskim tenom, teško da je mogao da kamuflira svoju pojavu u crkvenom dvorištu koje je vrvelo od obezbeđenja. To tisovo stablo je za njega predstavljalo ubedljivo najbolju opciju, ali je zato morao da stigne u sitne sate kako bi preduhitrio rivale koji su tipovali na istu stratešku poziciju. Dok se grčevito držao za gornje grane, osećajući kako mu svi mišići i tetive, uprkos februarskom

mrazu, gore od napetosti, besno je škrgutao zubima i proklinjao svoje krakate noge.

Misli na pare, ponavljao je u sebi.

Ironično, ali da nije bilo njegovih krakatih nogu, uopšte se ne bi upustio u tu sumanutu rabotu.

Da nije bilo njegovih krakatih nogu, muž njegove švalerke nikad ne bi spazio kako njegova džinovska stopala vire ispod bračnog kreveta.

Ah, Karla! Gospode! Stvarno je bila riba i po! Te grudi, meke i sočne kao zrele breskve. Koji bi muškarac mogao da im odoli? Da samo taj neandertalac od njenog muža nije ranije zapalio s posla...

Ali Karlin muž je banuo na vrata i, zahvaljujući tim krakatim nogama, premlatio ga kao vola u kupusu i lansirao ga (bez zdravstvenog osiguranja) pravo u najbližu bolnicu. Zahvaljujući tim krakatim nogama, Denijeva supruga Loreta je saznala za njegovu vanbračnu vezu, podnela zahtev za razvod i prigrabila kuću za sebe. A sada je, opet zahvaljujući tim krakatim nogama, onaj pacov od Loretinog advokata zahtevao da Deni svojoj bivšoj supruzi svakog meseca pljune po hiljadu zelembaća na ime alimentacije.

Hiljadu zelembaća?! Šta su, jebote, ti moroni umišljali? Da je on Donald Tramp?

Da, Deni je stvarno bio ubeđen da su njegove duge noge bile najzaslužnije za sos u kome se obreo. Da nije bilo tako, zar bi provodio to ledeno nedeljno jutro savijen kao kifla, smrzavajući dupe na četiri stotine godina starom tisovom drvetu koje se nadvijalo nad crkvenim grobljem, rizikujući da slomi vrat zbog vašljive slike neke razmažene bogatašice kojoj su novinari iz žute štampe nadenuli nadimak „blekvelovska zver“?

Deni Koreti je stvarno imao razloga da proklinje svoje duge noge.

Morao je da uslika Iv Blekvel, pa makar ga to koštalo glave.

Sveštenikov glas je odjekivao hladnim februarskim vazduhom, dubok i snažan i upečatljiv.

„Milostivi Bože, ti koji poznaješ bol i tugu koji razdiru dušu smrtnika...“

Iv Blekvel se prezrivo isceri iza neprozirnog crnog vela. *Tugu? Ma šta mi kažeš? Zar treba da budem tužna što je ta matora veštica završila ispod zemlje? Da sam deset godina mlađa, skakala bih od radosti...*“

Iv je tog dana sahranjivala jednog od svojih dušmana. Ali se neće smiriti dok ih sve ne pošalje pod zemlju.

Jedna je otišla. Ostalo je još troje.

„Ti koji strpljivo slušaš molitve smernih i poniznih...“

Iv Blekvel pređe pogledom preko odabrane skupine rođaka i prijatelja koji su došli da se oprostite sa njenom babom Kejt, upitavši se da li se iko od tih ljudi zaista mogao opisati kao *smeran*.

Tu je bila njena identična bliznakinja, Aleksandra, koja je u svojoj trideset četvrtoj godini i dalje bila lepa kao slika – sa tim visokim jagodicama, grivom zlatnoplave kose i očaravajućim sivim očima koje je nasledila od svog pradede Džejmija Mekgregora, osnivača *Kruger-Brenta*.

Iv pakosno začkilji a srcu joj istog časa planu mržnja koju je osećala još od onog dana kada je sa svojom sestrom napustila matericu.

Kako se samo usuđuje? Kako se usuđuje da i dalje bude tako lepa?

Aleksandra nije skrivala svoje suze. Tiho je jecala, držeći za ruku svog sina Roberta. Desetogodišnji Robert je imao plavu kosu, prefinjene crte lica i blagu narav, zbog čega je delovao kao verna kopija svoje majke. Bio je nadareni pijanista, miljenik Kejt Blekvel i isključivi naslednik imperije *Kruger-Brent*.

Ali ne zadugo, razmišljala je Iv. Videćemo šta će se desiti sada kada Kejt više nije tu da ga štiti.

Osetila je kako je nešto steže u grudima. Kako je samo prezirala to dvoje foliranata! Tu ucveljenu majku i sina i njihove krokodilske suze! Kamo sreće da su tog dana spuštali Aleksandrin leš u tu zjapeću hladnu rupu! Tada bi njeno zadovoljstvo bilo potpuno!

Pored Aleksandre je stajao njen suprug, ugledni psihijatar Piter Templton. Visok, crnomanjast, naočit i plavook, Piter Templton je pre podsećao na ragbi zvezdu nego na psihijatra. On i Aleks su zaista bili skladan par. Piter je nekada davno bio dovoljno arogantan da poveruje da je mogao da zaviri u Ivinu dušu. Mislio je da može da je pročita, da prodre do tog rastopljenog jezgra mržnje koja je ključala duboko u njoj. Aleksandra, naivna dobrostiva Aleksandra, nikad nije mogla da

shvati koliko ju je njena sestra bliznakinja mrzela. Ali je njen suprug bio pronicljiviji.

Iv se ponovo osmehnu ispod vela.

Nadmena budala. Misli da me poznaje, ali je jedva zagrebao površinu.

Ne, čak se ni Piter Templton nije mogao opisati kao *smeran*.

Naravno, tu je bio i *njen* suprug, renomirani plastični hirurg Kit Vebster. Mnogi ljudi su Kita Vebstera smatrali oličenjem smernosti. U Ivinim ušima odjeknuše hvalospevi očaranih clijenata: „Dragi doktor Vebster, pravi čudotvorac među hirurzima! A opet tako stidljiv i skroman, uprkos svom vanserijskom talentu!“ Iv oseti kako joj se koža ježi dok je njen suprug brižno prebacivao ruku preko njenih ramena.

Da li bi to trebalo da protumačim kao zaštitnički gest?, upitala se. Malo sutra! Kit je obična posesivna budala! I psihopata! Nije se libio da me uceni kako bih se udala za njega, a onda mi je namerno iskasapio lice. Uništio je moju lepotu i pretvorio me u grotesku, u nakazu koja izgleda kao da je pobegla iz cirkusa. A sve to je uradio samo zato da ne bih mogla da ga napustim!

Prokleta kopile! Jednog dana će mi platiti za sve!

Za Iv Blekvel se moglo reći sve i svašta, ali nipošto da je bila glupa. Ona je odlično znala da je drveće i žbunje oko crkve svetog Stefana vrvelo od paparaca, baš kao što je znala i zašto su se ti lešinari sjatili tu. Zato što su želeli da se domognu fotografije njenog stravično unakaženog lica.

Neka se nose u pakao, svi odreda! Mogli su do mile volje da je snimaju otpozadi, zumirajući njenu savršeno oblikovanu figuru, ali je prednja strana njenog tela, uključujući i lice, bila potpuno skrivena. Nijedno fotografsko sočivo na kugli zemaljskoj nije moglo da zaviri ispod tog gustog, ručno tkanog čipkastog vela. Iv se svojski potrudila da im uskrati to zadovoljstvo.

Iv Blekvel, koja je nekada bila čuvena po svojoj lepoti, poslednjih godina je živela kao zatočenica u svom raskošnom stanu na Menhetnu, užasnuta pomišlju da se sa tim monstroznom licem pojavi među ljudima. Pune dve godine nije izašla među ljude. Poslednji put se pojavila u javnosti na proslavi devedesetog rođendana svoje babe, na prijemu

u rezidenciji Sedar Hil, u porodičnom Kamelotu Blekvelovih koji se nalazio u neposrednoj blizini večnog konačišta Kejt Blekvel.

Kejt Blekvel je imala sreće. Mirno je ispustila dušu kako bi se pridružila svojim voljenim duhovima: Džejmiju, Margaret, Bandi, Dejvidu i ostalim avetima iz duge i burne afričke prošlosti *Kruger-Brenta*. Ali je Ivina duša bila daleko od blaženog mira. Sada kada su procurile glasine o njenoj trudnoći – obe bliznakinje Blekvel su bile u blagoslovenom stanju, ali je porodična služba za odnose sa javnošću odbijala da potvrdi tu vest – Iv je bila svesna činjenice da su mediji udvostručili tarifu za njenu glavu. Svi urednici američkih tabloida su bili spremni da prodaju dušu za *iole pristojan* snimak *trudne* blekvelovske zveri...

A oni mene nazivaju čudovištem...

„Gospode, smiluj se na narod svoj koji te doziva u teškim vremenima...“

Iv je ćutke posmatrala kako se kovčeg sa telom Kejt Blekvel spušta u sveže iskopanu raku. Bred Rodžers, čovek koji je već pune tri decenije zauzimao drugo mesto u poslovnoj hijerarhiji *Kruger-Brenta*, jedva je obuzdavao jecaje. Star i onemoćao, sa kosom koja je bila bela i proređena kao februarski sneg pod njegovim stopalima, Bred Rodžers je bio vidno uzdrman Kejtinom smrću. Bred je svih tih godina bio potajno zaljubljen u Kejt, iako je znao da ona nije mogla da mu uzvрати ravnom merom.

Kako je samo sićušna, razmišljala je Iv dok je patetični drveni sanduk nestajao u utrobi zemlje. Kejt Blekvel, koja je za života delovala tako impozantno, žena kojoj su se klanjali predsednici i kraljevi. Eto na šta se na kraju svela!

Crvi iz tvog obožavanog Dark Harbora se baš neće ovajđiti, zar ne, bakice?

Kejt Blekvel je godinama predstavljala Ivinu zlu kob. Stara matrona je uradila sve što je bilo u njenoj moći da svoju zloćudnu unuku spreči da ostvari ono za čim je žudela iz dubine duše – da preuzme kontrolu nad porodičnom firmom, moćnim *Kruger-Brentom*.

A sada se Kejt Blekvel konačno povukla sa pozornice.

„Podari joj večni mir, o Gospode, i neka joj večna svetlost obasja dušu.“

Konačno sam te se otarasila, osvetoljubiva matora kučko! Nadam se da ćeš trunuti u paklu.

„Neka počiva u miru.“

Deni Koreti je utučeno zurio u negative. Leđa su ga još uvek bolela, a sada je osećao i prve nalete migrene.

„Jesi li nešto uspeo da snimiš?“

Njegov ortak se trudio da zvuči optimistički, mada je već znao odgovor.

Mogli su da se pozdrave sa onih dvesta hiljadarki.

Iv Blekvel je ponovo uspela da ih namagarči.

Drugo poglavlje

U porodilištu njujorškog medicinskog centra Maunt Sinaj bolničarka Gejnor Metjuz je posmatrala kako naočiti sredovečni otac prvi put uzima u ruke svoje tek rođeno čedo.

Zurio je u sićušnu devojčicu kao da je ona bila jedino stvorenje koje je postojalo na svetu. Bolničarka Metjuz pomisli: *Sigurno misli da je lepa kao san.*

Bolničarka Metjuz je bila prijatna punačka ženica sa dobrodušnim okruglim licem i srdačnim osmehom, koji je naglašavao mrežice sitnih bora oko očiju. Već duže od jedne decenije je radila kao babica tako da je na hiljade puta – bar stotinu puta u *toj* porođajnoj sali – prisustvovala sličnim prizorima, ali je znala da se nikada neće umoriti od njih. Očevi su zurili u svoju dečicu zacakljenim pogledima iz kojih je zračila najčistija ljubav koju su ikada osetili. Takvi trenuci su njenom pozivu davali smisao, čineći ga vrednim mukotrpnih sati, loše plate, pa čak i arogancije ginekologa koji su sebe smatrali bogovima samo zato što su imali fakultetsku diplomu i penis.

Takvi trenuci su uspevali da ublaže čak i bol zbog tragedija koje su se ponekad dešavale.

Otac je nežno milovao devojčicu po obrazu. Bio je uistinu naočit, razmišljala je bolničarka Metjuz. Visok, crnomanjast, sa širokim rame-nima. Pravi sportski tip. Muškarac koji bi zavrteo pamet svakoj ženi.

Obrazi joj istog časa buknuše od postidečnosti. Šta ju je, do đavola, spopalo? Nije smela tako da razmišlja. Pogotovo ne *u ovakvoj situaciji.*